

[Aksel Larsen.]

træder aldrig sammen. Nu har de Kon-servative stillet et Forslag om Oprustning, som Regeringen angiver at stille sig kølig over for. Det kommer i Udvalg, Udvalget konstituerer sig Dagen efter og har allerede begyndt at holde Arbejds møder. Det er en ganske uvant Iver, og det tyder ikke paa, at Regeringens Kølighed over for Forslaget er saa forskrækkelig stor.

Naar man læser den socialdemokratiske Presse og ser, hvordan den i sit Søndagstillæg søger at popularisere Anskaffelsen af Flyvemaskiner og Kanoner, saaledes som det skete for en Uges Tid siden i „Hjemmets Søndag“, tyder det heller ikke derpaa. Jeg maa maaske, hvad angaar det Spørgsmaal, der blev behandlet i den omtalte Artikel, Spørgsmaalet om det saakaldte aktive Luftværn, have Lov til at henlede Regeringens Opmærksomhed paa, at det er en højst mærkelig Luftværnsfor-ening, den staar i Forbindelse med. Den har en Formand, som samtidig har den mindre prisværdige Egenskab, at han er Formand for de danske Sprængstoffabrik-ker. Man kan med nogen Grund mistænke ham for, at han kun er saa ivrig for at be-kæmpe Anvendelse af Giftgas, fordi han ønsker at holde sine Konkurrenter ude fra Markedet og foretrækker, at Folk bliver slaadt ihjel med Sprængbomber.

Jeg har forsøgt saa udførligt som nød-vendigt at give et Billede af den Politik, der er gennemført i det sidste halve Aar, og som aldeles ikke afviger fra den Politik, Regeringen gennemførte før Oktobervalget, og nu er jeg naturligvis forberedt paa, at man hertil vil sige fra Regeringens Side: Ja, mangt og meget er rigtigt, men vi kan ikke gøre for det, det er Landstingets Skyld. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch var netop inde paa det i sin Ordførertale her, da han talte om de haarde Vil-kaar, der bydes Demokratiet under den nuværende Forfatning. Jeg synes bare, Regeringen og Socialdemokratiet snart maa kunne blive enige om, om man vil blæse, eller om man vil have Mel i Munden. Man kommer fra den Side skiftevis med Taler og Artikler om alt det glimrende, der er gennemført det sidste Aar, og om den geniale Politik, Regeringen staar som Re-præsentant for og Udøver af, og med Taler og Artikler med Jammerklager over, at man intet som helst kan faa gennemført paa Grund af Landstinget.

En af Delene maa være forkert. Begge Dele kan ikke være rigtigt, og jeg maa sige, at stort set har jeg ikke Indtryk af, at

Landstinget i saa høj Grad har været Bremseklods paa Regeringens økonomiske Politik, da alle de Foranstaltninger, der er gennemført, er gennemført i Landstinget med Landstingets Stemmer, helt eller delvis, og da Regeringen i Efteraaret, da den aflagde Regnskab over for Vælgerne, forklarede, at det var en stor og god Politik, den aflagde Regnskab for. Men vi faar vel Klaring paa alle disse Spørgsmaal, naturligvis ikke i denne Debat, men om et halvt Aars Tid eller saa kan vi tales ved.

Det forekommer mig ikke helt tillids-vækkende, at vi ikke fra socialdemokratisk Hold har hørt noget om, hvad der skal ske efter Landstingsvalget; man er nemlig fra den Side sikker paa, at Flertallet i Lands-tinget skifter. Jeg skal erkende, at det i høj Grad ser ud til, at det bliver Tilfældet, men saa begriber jeg ikke, at man saa ikke siger, hvad man vil gøre, naar man har faaet Flertal i Landstinget. Hvad skal gennemføres til den Tid? Man optræder nemlig, saa snart der kommer et praktisk forfatningsmæssigt Spørgsmaal, som om Landstinget og Landstingsmændene over-hovedet ikke eksisterede. Før vi tog fat paa denne Debat, var der her Afstemning om en Arvelov, og Socialdemokratiets Ord-fører beklagede, at den kun var blevet for-længet for et Aar og ikke for fire. Jeg be-griber ikke den Beklagelse. Han burde være vildt begejstret over, at den fuldkommen utilfredsstillende Arvelov, vi har, allerede kan revideres om et Aar, og at vi ikke skal vente i fire Aar. Det er da glimrende. Naar man har i Sinde at erobre Flertallet i Lands-tinget til Efteraaret, kan man derefter tage fat paa Realiseringen af Programpunktet om, at Arveretten overhovedet skal ophæves, eventuelt i den modificerede Form, „Social-listen“ har gjort sig til Talsmand for, at Staten skal optræde som eneste Arving. Jeg synes, man skulde være glad for dette. Det minder om en lignende Stilling, som Ord-føreren, for øvrigt den samme Ordfører, for Regeringspartiet indtog, da man behandlede Spørgsmaalet om Forlængelse af nogle indi-rette Skatter. Han var saa ivrig efter at faa dem forlænget for to Aar. Jeg begriber det ikke; hvis man overhovedet mener noget med Talen om, at Landstinget er en Hindring for, at Regeringen kan følge sig Program, burde man dog være ivrig for, at alle Love, der er i Strid med Regeringens Program, ikke har Gyldighed længere end til umiddel-bart efter Landstingsvalget, for saa kan man afskaffe dem og f. Eks. søge at gennem-føre direkte Skat paa Indtægt og Formue, Ophævelse af Arveretten, og hvad man ellers